

LBRIS

We know
books

ADRIENNE
YOUNG

Moștenirea

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

COLECȚIA
YOUNG
ADULT

Prolog

Prima mea scufundare a fost urmată de prima gură de rachiu.

Marea era plină de sunetul nestematelor și înotam în urma siluetei mamei mele spre oaza de lumină care licărea la suprafața apei.

Picioarele îmi ardeau, împingând greutatea curelei de dragor, dar Isolde insistase să o port încă de la prima coborâre spre recife. M-am strâmbat și, cu inima gonindu-mi dureros în piept, am ieșit la suprafață sub cerul luminos.

Primul lucru pe care l-am văzut când mi s-au limpezit ochii a fost tatăl meu, care privea de la babordul *Ciocârliei*, sprijinit cu coatele de balustradă. Avea unul dintre zâmbetele lui rare. Un zâmbet care îi făcea ochii să scânteieze ca o scăpărare de cremene.

Mama m-a purtat prin apă, ridicându-mă până la prima treaptă a scării, și eu m-am cățărat, tremurând de frig. Saint mă aștepta în capăt și m-a luat pe sus îndată ce am urcat peste margine. Apoi a traversat puntea cu mine în brațe, pe când apa mării picura din mâinile și părul meu.

Am intrat în cabina timonierului și Saint a tras cuvertura de pe pat, învelindu-mă în mirosul de lumânărică și mirodenii. Mama a intrat pe ușă după o clipă și l-am urmărit pe tata în timp ce umplea unul dintre paharele lui verzi-smarald cu rachiu.

L-a așezat în mijlocul biroului și l-am ridicat, întorcând sticla astfel încât lumina soarelui să se frângă și să sclipească pe fațetele ei.

Saint a așteptat, cu un colț al mustății ridicat în zâmbet, până când am dus paharul la buze și am băut rachiul dintr-o înghițitură. În gât mi-a înflorit o arsură, care a năvălit apoi în stomac, și am șuierat, chinându-mă să respir.

Mama s-a uitat atunci la mine și în ochi avea ceva ce nu mai văzusem. Un fel de reverență. Ca și când tocmai s-ar fi întâmplat ceva atât minunat, cât și tulburător. A clipit, trăgându-mă între ea și Saint, și eu m-am cuibărit, iar căldura lor m-a făcut imediat să mă simt din nou ca o copilă.

Dar acum nu mai eram pe *Ciocârlie*.

Capitolul 1

Un scripete s-a lovit de punte, pocnetul m-a făcut să clilesc și brusc lumea spoită în alb a reapărut în jurul meu. Pași pe lemn. Umbre pe puntea superioară. Plesnitul velelor unduitoare de pe arborele mare.

Durerea mi-a explodat în cap când am mijit ochii în lumina orbitoare a soarelui și am numărat. Echipajul de pe *Luna* avea pe puțin douăzeci de oameni, probabil și mai mulți dacă îi puneam la socoteală pe vagabonzii din Waterside aflați la bord. Trebuie să mai fi fost vreo doi marinari sub punte sau ascunși în cabina timonierului. Nu-l mai văzusem pe Zola de când mă trezisem pe corabia lui și orele treceau încet, iar soarele cobora pe cerul vestic cu o lentoare chinuitoare.

O ușă s-a trântit pe coridor și am strâns din dinți, simțind că mi se redeșteaptă durerea din maxilar. Clove a traversat puntea cu pași greoi, îndreptându-se spre timonă. Mâinile lui aspre au găsit mânerul, cu privirea ațintită la orizontul strălucitor.

Nu-l mai văzusem pe navigatorul tatălui meu din ziua aceea din urmă cu patru ani, pe Jeval, când el și Saint au împins barca în apă și m-au abandonat pe plajă. Dar i-am recunoscut chipul. L-aș fi recunoscut oriunde, pentru că apărea aproape în toate amintirile mele. În cele legate de *Ciocârlie*. De părinții mei. Apărea peste tot, până și în cele mai vechi și mai sfărâmate frânturi ale trecutului.

Clove nici nu se uitase la mine de când l-am văzut, dar, după cum ținea bărbia sus și tot plimba privirea pe deasupra capului meu, am înțeles că știa precis cine sunt.

Pe lângă părinți, numai el îmi fusese ca o rudă și, în noaptea în care *Ciocârlia* s-a scufundat în Lațul Uraganului, mi-a salvat viața. În același timp, nu a privit în urmă când, împreună cu tatăl meu, a părăsit țărmul insulei Jeval. Și nici nu s-a întors după mine. Când l-am găsit pe Saint la Ceros și mi-a spus că Clove *nu mai era*, mi-am închipuit că nu mai rămăsese din el decât o grămadă de oase adunate în mâlul de pe fundul Strâmtoarelor. Dar uite-l aici, navigator pe *Luna*.

Simțea că mă uit la el și poate că și în gândul lui învia aceași amintire, pe care o îngropase cu grijă. Aceasta îi înțepenea șira spinării și îi subția discret chipul impasibil. Dar refuza să se uite la mine și nu știam dacă asta însemna că rămăsese același Clove pe care-l știam sau devenise altceva. Viața mea ar fi putut depinde de diferența dintre cele două posibilități.

Două ghete s-au oprit înaintea arborelui și am ridicat privirea la chipul unei femei pe care o văzusem de dimineață. Cu părul de culoarea fânului, tăiat scurt, care-i flutura peste frunte, a așezat o găleată cu apă lângă mine și a scos cuțitul de la curea.

S-a ghemuit și s-a întins după mâinile mele, cu tăișul sclipind în lumina soarelui. M-am ferit de ea, dar a tras de funii, potrivit cuțitul de fier rece pe pielea iritată de la încheietură. Îmi tăia legăturile.

Am încremenit, privind în jur, pe punte, și, cu mintea vuind, mi-am adunat încet picioarele sub mine. Încă o smucitură de cuțit și aveam mâinile libere. Le-am întins în față, cu degete tremurătoare. Imediat ce femeia a plecat ochii, am inspirat scurt și am țâșnit înainte. A făcut ochii mari când am sărit la ea, izbindu-se de punte cu putere și lovindu-se cu

capul de lemn. Am ținut-o de colacul de frânghii rezemat de tribord și am întins mâna după cuțit.

O voce adâncă a răsunat în spatele meu și sunete de pași s-au repezit la noi.

— Stați! Lăsați-o să-și verse nervii.

Echipajul a înlemnit și, în secunda în care am privit peste umăr, femeia s-a rostogolit de sub mine și m-a lovit cu călcăiul ghetei în coastă. Am urlat și am sărit la ea, apucând-o de încheietura mâinii. A încercat să mă lovească cu piciorul, dar i-am izbit mâna de vinciul de fier care ținea ancora. Am simțit cum i se zdrobesc oasele mici de sub piele și i-am izbit mâna încă o dată, cu și mai multă putere, iar cuțitul i-a alunecat dintre degete.

M-am urcat peste ea și l-am luat de jos, întorcându-mă și rezemându-mă cu spatele de balustradă. Am întins în față cuțitul care îmi tremura în mână. Peste tot, în jur, era numai apă. Nici urmă de uscat, oriunde aș fi privit. Am simțit deodată că pieptul mi se surpă și că inima mi se scufundă.

— Ai terminat?

Vocea a răsunat din nou și toate privirile s-au întors spre coridor. Timonierul corabiei *Luna* stătea cu mâinile în buzunare și nu părea cătuși de puțin deranjat văzându-mă aplecată peste un membru al echipajului său, cu un cuțit în mână.

Zola a pășit printre ceilalți cu același umor care-i lucise în ochi la cărciuma din Ceros. Pe chipul lui radia un rânjet batjocoritor.

— Ți-am spus să o cureți, Calla.

A coborât privirea la femeia de la picioarele mele.

Aceasta se holba furioasă la mine, sub privirile echipajului. Ținea mâna ruptă la piept și deja începuse să i se umfle.

Zola a făcut patru pași lenți înainte să-și scoată o mână din buzunar. Mi-a întins-o, făcând semn din bărbie spre cuțit. Văzând că nu fac nicio mișcare, a zâmbit și mai larg. Pe cora-

bie s-a lăsat o tăcere rece preț de o clipă, după care cealaltă mână a lui a tâșnit și m-a apucat de gât. A încleștat degetele și m-a izbit de balustradă, strângând până când n-am mai putut respira.

S-a aplecat în față cu greutatea trupului, până când am ajuns să atârnam peste marginea corabiei, cu vârfurile ghetelor înălțate de pe punte. M-am uitat la chipurile din spatele lui, căutând părul blond și zbârlit al lui Clove, dar nu era aici. Când am fost aproape să cad pe spate, am dat drumul cuțitului și acesta s-a izbit de punte cu un pocnet ascuțit, alunecând pe lemn, departe de mâinile mele.

Calla l-a ridicat, vârându-l înapoi la curea, și mâna lui Zola m-a eliberat pe loc. Am căzut, chircindu-mă pe frânghii și hârâind sufocată.

— Curăț-o! a repetat el.

Zola m-a privit încă o clipă și apoi s-a răsucit pe călcâie. A pornit printre oameni cu pași mari, spre timonă, unde Clove stătea aplecat asupra roții cu aceeași expresie indiferentă pe chip.

Calla m-a ridicat de braț cu mâna ei nevătămată și m-a îmbrâncit înapoi spre proră, unde găleata cu apă încă ne aștepta lângă arborele trinchet. A scos o cârpă de la curea, de la spate, și echipajul și-a văzut de muncă în continuare.

— Dă-le jos! s-a răstit, uitându-se la hainele mele. Acum!

Ochii mi-au fugit la marinarii care munceau în spatele ei, după care m-am întors spre proră și mi-am tras cămașa peste cap. Calla s-a ghemuit lângă mine și a frecat cârpa de o bucată de săpun, înmuind-o în găleată până când a făcut spumă. Mi-a întins nervoasă cârpa și eu am luat-o, săpunindu-mi brațele și ignorând privirile echipajului. Sângele uscat a colorat apa în roz și mi s-a prelins pe piele, picurând la picioarele mele, pe punte.

Faptul că îmi simțeam propria piele mi l-a înviat în gând pe West în cabina lui, căldura lui apăsând-o pe a mea. Am

simțit iar usturimea lacrimilor în dosul ochilor și le-am înăbușit, încercând să alung imaginea asta înaintea mea ca ea să mă înec. Mirosul dimineții, când m-am trezit în patul lui. Chipul lui în lumina cenușie și respirația lui asupra mea.

Am dus mâna la scobitura gâtului, amintindu-mi de inelul pe care-l cumpărasem la prăvălie. Inelul lui.

Dispăruse.

West se trezise singur în cabină. Probabil că așteptase la proră, privind portul, și, văzând că nu vin, poate că intrase în Dorn în căutarea mea.

Nu știam dacă mă văzuse cineva când am fost târâtă pe *Luna*. Cine a văzut probabil că n-a spus nimănui. West putea la fel de bine să creadă că mă răzgândisem. Că plătisem vreun comerciant de pe chei să mă ducă înapoi la Ceros. Dar atunci aș fi luat banii din cală, m-am gândit eu, încercând să iau în calcul toate posibilitățile, mai puțin cea pe care voiam s-o cred.

Că West mă va căuta. Că va veni după mine.

Dar asta ar fi fost și mai cumplit. Văzusem latura neștiută a timonierului corabiei *Marigold* și era într-adevăr întunecată. Era numai fum și văpăi.

Nu e așa cum îl crezi tu.

Cuvintele pe care mi le spusese Saint în cârciumă de dimineață au răsunit înăuntrul meu.

Poate că West și echipajul de pe *Marigold* aveau să rupă legăturile atât cu Saint, cât și cu mine. Să-și caute drumul singuri. Poate că într-adevăr *nu* îl cunoșteam bine pe West. Nu cu adevărat.

Dar îl cunoșteam bine pe tatăl meu. Și îi știam jocurile.

M-am frecat cu mai multă putere și apa sărată mi-a usturat pielea. Când am terminat, Calla mă aștepta cu o pereche nouă de pantaloni. I-am îmbrăcat, legând șnurul de la brâu ca să nu-mi alunece de pe șolduri, și ea mi-a întins o cămașă curată.

M-a inspectat în timp ce mi înnodam părul și, mulțumită, a pornit spre coridorul de sub puntea superioară. Nu a așteptat să o urmez, trecând pe lângă Clove spre cabina timonierului. Dar m-am poticnit când am pășit în umbra lui și am ridicat ochii, privindu-l pe sub gene. Ultimele mele îndoieli că ar fi fost el au dispărut când i-am cercetat fața înăsprită de soare. Pe limbă îmi ardea furtuna tuturor cuvintelor pe care voiam să i le spun și am înghițit în sec, înăbușind imboldul disperat de a țipa.

Clove a strâns buzele sub mustață și a deschis jurnalul de pe masa alăturată, plimbând degetul bătucit pe pagina lui. Poate că și el era la fel de surprins să mă vadă. Poate că amândoi fusesem târați în războiul lui Zola împotriva lui West. Ceea ce nu înțelegeam era ce căuta aici, în echipajul persoanei pe care tatăl meu o ura mai mult decât orice.

A terminat de scris și a închis cartea, îndreptându-și din nou privirea spre orizont și învărtind puțin de timonă. Ori îi era rușine să se uite la mine, ori se temea că va observa cineva. Nu știam care variantă ar fi fost mai dureroasă. Acel Clove pe care-l știam i-ar fi tăiat beregata lui Zola pentru că-și pusese mâinile pe mine.

— Haide, dragorule! a strigat Calla de pe coridor, ținând deschisă o ușă cu mâna.

Am întors privirea spre Clove preț de încă o răsufare și apoi am urmat-o pe Calla, lăsându-l în urmă în lumina soarelui. Am pășit în întunericul răcoros, călcând cu ghetetele pe scândurile de lemn în ritm egal, în ciuda tremurului care îmi intrase în membre.

În spatele meu, marea se întindea într-un albastru nemărginit. Singura cale de a scăpa de pe corabia asta era să aflu ce voia Zola, dar nu aveam nicio carte de jucat. Nicio corabie scufundată și plină de pietre prețioase cu care să negociez, niciun ban sau vreun secret cu care să-mi răscumpăr liber-

tatea din situația în care ajunseseam. Și, chiar dacă *Marigold* venea după mine, eram singură. Greutatea acestui gând s-a afundat în adâncul ființei mele și numai furia m-a împiedicat să dispar din cauza lui. Am lăsat-o să crească, să-mi umple pieptul, și am privit o ultimă dată în urmă, spre Clove.

Nu avea importanță cum ajunsese pe *Luna*. În inima lui Saint nu exista iertare pentru o asemenea trădare. Nici în a mea nu găseam. Niciodată nu-l mai simțisem în inimă pe tatăl meu atât de mult ca în clipa aceea și, în loc să mă sperie, mi-a inundat trupul cu un sentiment liniștitor de putere. Curentul acestei puteri mi-a ancorat picioarele și atunci mi-am adus aminte.

Nu eram un dragor jevalez de rând și nici un pion în conflictul dintre Zola și West. Eram fata lui Saint. Și, până să plec de pe *Luna*, toți nemernicii din echipajul ăsta aveau s-o știe.

Capitolul 2

Ușa spre cabina timonierului era de un lemn cenușiu și pe ea era gravată stema corabiei *Luna*. O semilună între trei fire răsucite de secară. Calla a împins în ușă și mirosul îmbâcsit de hârtie veche și ulei de lampă m-a înconjurat când am intrat după ea.

Lumina prăfuită acoperea camera ca un văl, lăsând colțurile ascunse în umbre de cerneală. Culoarea inegală a baițului de pe pereți trăda vechimea corabiei. Era bătrână și frumoasă, calitatea construcției evidentă în toate detaliile cabinei.

Spațiul aproape gol era ocupat doar de scaune acoperite cu pânză de satin adunate în jurul unei mese lungi, în capul căreia stătea Zola.

Platouri de argint cu mâncare și sfeșnice aurite erau înșiruite ordonat în mijloc, de-a lungul mesei. Lumina dansa pe pulpele de fazan lucitoare și anghinarele coapte, cu coaja înnegrită, care erau îngrămădite la întâmplare, formând un ospăț îmbelșugat.

Fără să ridice privirea, Zola a luat o bucată de brânză dintr-un vas și a așezat-o pe marginea farfuriei sale. Am urmărit lumina palpătoare până la un candelabru ruginit care era atârnat deasupra lui. Se legăna în cârligul lui peste capul lui Zola, scârțâind ușor, cu multe piese de cristal lipsă. Toată scena asta era o încercare jalnică de a simula maiestatea, dar Zola nu părea stânjenit. Asta se datora sângelui său de om al